

Posudek bakalářské práce

Bc. Sylva Plchová, *Shoda minulého přičeští s předmětem přímým v italštině v porovnání s francouzštinou*. Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Filozofická fakulta, ak. r. 2014/2015, 46 stran.

Sylva Plchová předložila bakalářskou práci, která je formálně i obsahově vzata zcela v pořádku. Zvolila si komparativní téma shody participia minulého s předmětem přímým ve francouzštině a v italštině. Tento jev pak zkoumala nejen na základě dostupných gramatik, kde se pochopitelně omezila na určité résumé hlavních aspektů, ale také na základě korpusových dat. A právě na základě italského korpusu ItWaC ve své práci nabídla diplomantka zajímavý (a někde i překvapivý) obrázek frekvence nepovinné (či volitelné) shody v italštině (jako je např. *ci hanno visto* vs. *ci hanno visti*).

Práce je přehledně rozdělena do čtyř základních kapitol, které v logickém sledu nabízejí nejprve obecnou otázku shody, poté prezentaci pravidel shody pro francouzštinu a pro italštinu, srovnání obou jevů, a nakonec pak již zmíněnou korpusovou analýzu případů, kdy je shoda volitelná, a to na základě vybraného vzorku sloves.

Jak už jsem uvedl na začátku, bakalářská práce Sylvy Plchové v podstatě nevykazuje nějaké výrazné nedostatky. Přesto bych rád přičinil několik poznámek.

1) Na s. 12-13, kde je řeč o nepovinné shodě, by asi bylo dobré zdůraznit, že rozpor mezi Hamplovou a Renzi, Salvi, Cardinaletti je jen zdánlivý. Jde o rozdíl mezi určitým archaismem a současným územ. Shody uvedeného typu jsou ještě běžné např. u Prima Leviho (*un brano della lettera che nel maggio 1960, ... avevo scritta all'editore*), zcela chybějí u současných autorů.

2) Na s. 21 není italský překlad francouzské věty zcela správně. Hraje tu roli rozdílný úzus zájmenné částice *ne/en*. V italštině by také po neurčitém SN, např. *ho ricevuto (delle) notizie*, následovala většinou „ripresa“ pomocí *le* (a nikoli *ne*): *le ho ricevute anche io*.

3) Na s. 24 jen maličkost. ItWaC není součástí projektu ČNK. Jde o korpus vzniklý mimo tento projekt, ale zpřístupněný v rámci rozhraní KonText při ČNK.

4) Poslední – a v zásadě nejdůležitější – připomínka, kterou bych měl, se týká problematičtějšího součtu frekvencí u shody/neshody (s. 25-26) u zájmen *mi, ti*. Diplomantka si je dobře vědoma, že počítat dohromady případy, kdy je referent rodu mužského i rodu ženského, neposkytuje žádný spolehlivý obrázek dominance této varianty. Chápu, že by bylo asi velmi náročné ujistit se u každého výskytu, zda referentem je muž/žena, ale pro spolehlivé shrnutí výsledků, jak ho pak najdeme na s. 34-35, je to naprostá nutnost. Jinak jednoduše nelze říci, zda je jedna z variant četnější než druhá. Úplně jiná situace pak panuje u zájmen *ci, vi*, kde je plurál inherentně (a zde jsou výsledky skutečně zajímavé – dokonce bych se nebránil ponechat ty výsledky bez nějakého celkového součtu, protože je vidět, že každé sloveso se chová tak trochu jinak, viz pozoruhodná dominance varianty *ci ha scoperti* vs. *ci ha scoperto* a další slovesa).

Jak je zřejmé, považuji bakalářskou práci Sylvy Plchové za velice zdařilou, k obhajobě ji beze všeho doporučuji a hodnotím ji jako **výbornou**.

V Českých Budějovicích 18. května 2015

doc. Mgr. Pavel Štichauer, Ph.D.
oponent bakalářské práce